Ekim 2016 Sayı 7

Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne.

Yazarını buldukça çıkar.

Ederi: Beş para

U-YUM-A

Hayata uyandığımda sonsuzlukla oynuyordum. Biz ne zaman plastik şişelerden su içmeye geçtik, hatırlayan var mı? Yok işte; çocukluk ülkesinden, o sonsuzluktan, böyle çıktık. Bir baktık artık çocuk değiliz. Hangimiz umursadı çeşmeler? Hiçbirimiz. (Küçük Prens hariç.)

Bizi uyandırmaya geldim. Uyarmaya diyelim. Ben sıradan biriyim. Önce uyuduğumuzu kabul edelim. Uyanmak için kabul edersiniz ki bu şart. Çok az mı kaldık, sayıları siktir edin.

Sesler duyuyorum, böğürüyor sözcükler.

Hayatta kalmak
Hayata tutunmak
Çabalamak
Hayatı beslemek

Şeytanca beliyor bazen hayat. Hayat bazen Şeytan'ın adı gibi geliyor. Her şey hayat için. Ölümle beslenen hayat…

Paradokstur insan, trajiktir.

Gücü güçsüzlüğünden
bilgisi bilgisizliğinden
aklı duygularından
öğrenmesi taklitten…
Taklit eden hayvandır insan.

Benim gibi ol, benim gibi olma. Açmazdasın uyan!

Hey Woody Allen!
Ben de beni üye kabul eden bir kulübe üye olmazdım.

İmgeleminizde sıradan bir oyuncan canlandırın. Oyuncak kutusunda sıradan sıradan duruyor. Çocuğun umurunda bile de-

ğil. Eve gelen misafir çocuğu o umursanmayan oyuncağı alıp oynamaya başlıyor. Diğer çocuğun gözünde oyuncak değerlendi. Rekabet başladı ve ardından şiddet.

Çocuklar arzularını saklamıyorlar. Şiddeti kolay sonlandırıyorlar. Esirgeme, bağışlama, suçlama yerine.

Paradokstur insan, büyüdükçe küçülür. İnsan kendini kandırma ustasıdır. Bir ninnidir insanın kendini kandırması, mışıl mışıl uyutur. Ve başlar nesnelerle imtihanımız. En klişesi; arabalar, yatlar katlar…

Yavaş yavaş değil birden uyanalım. Para-dan uyanalım. Nedir para? Çok kolay, çok zor. Tamamen ortada; para paradır. Tamamen gizli; nerede para? Emeklerimizi takas ettiğimiz araçtır para. Peki emek nasıl biriktirilir. Para emeği gizleyerek uyutur.

Yavaş yavaş değil birden uyanalım! Hazdan uyanalım. Türün devamı mı dediniz? Evrim mi? Darwin mi? Güldürmeyin adamı! Evrime, Darwin'e küfredenler benim ülkemde çocukları taciz ediyor. Bu adamlar çocuklardan haz alıyor.

Para kadar güçlü bir uyutucudur haz. Lütfen hafife almayın. Haz damgasıyla damgalanan bedenler ne olursa olsun hazzı talep ediyor. Hep haz arıyor. Bulamayınca kafayı yiyor. Erkeklerin karılarını, sevgililerini kendilerini öldürdüğü bir yangın yeri ülkemiz. 2016 eylül ayı bilançosu 35 kadın.

Haz insanı nasıl köleleştirir, buna çalışmak gerek.
Uyanmazsak insan olamayız. Hayvan hiç olamayız.

İnsan insanın kurdudur.
İnsan insanın kuzusudur.
İnsan insanın zehridir.
İnsan insanın panzehridir.

Yavaş yavaş değil, birden uyanalım. Başkaları tarafından beğenilme arzusundan. Övülmekten, gururdan, kibirden, aşağılık

duygusundan.

Hüzünleniyorum geçip gidiyorum diye bu dünyadan. Aslında neşelenmeliyim. Geçip gidiyorum, kim alabilir bunu elimden?

Yürüyordum, bir piç incir fırladı önüme, sallayıp kafasını ille de Turgut Uyar dedi. Eyvallah! İlle de yaşam diyelim biz de. Ya sonra? Bakıyorum da hep oyalanma. Hayatta kalalım da, ölsün isterse zaman.

Bana neyle oyalandığını söyle, sana yaşayıp yaşamadığını söyleyeyim. Ölümden korkup korkmadığını… Tamam kim olduğunu da söylerim. Ölmekten korktuğum için hayatı öldürüyorum. Laing diyordu; katiller ve fahişeleriz biz.

Kel kafalı sokak lambasına asıyorum incir yapraklarını. Ben de böyle oyalanıyorum.

E daha daha nasılsın? Sonrası hep kaygı, korku, endişe.

Ben umutla beslerim kaderimi. En iyi umutla beslenir. Kurtulmak korkunun mesi olmaktan. Bilge Karasu çeşitlemeli korku. Biri bu dünyadan geçerken yaşadığım tek sahici duygu korkuydu, diyesiymiş. Umudu da ekleyelim mi buna?

Kayıplar... Zayiler... Yitikler

Gülden İnce çekilmemiş bir filmin adı kalsın senden bana.

Oyalanmak oyundan geliyormuş.
Ben oyadan geliyor sanıyordum.

"Ve mâl hayâtud dunyâ illâ leibun ve lehvun, ve leddârul âhiratu hayrun lillezîne yettekûn, e fe lâ ta'kılûn."

"Dünya hayatı, ancak bir oyundan bir oyalanmadan ibaret.
Ahiret yurduysa çekinenlere daha hayırlı.
Hâlâ mı aklınız ermeyecek!"

(En'am suresi 32. Ayet)

DÖNGÜSEL

Alay edilmekten hoşlanmam, anlıyor musun? Anlıyor olman gerek, alay minimum da olsa zeka gerektirir. Tabi senin yüzündeki alaycılığın zeka gerektirmesi zorunlu değil. Beyin sapıyla yetinen pek çok insan gibi çeşitli yüz şekillerine iye olabilirsin. Daha da öte gidersek, yaşamak bile zorunlu değil. Yüzündeki şu salak ifadeyle ölmüş olabilirsin.

Öyle mi? Öldün mü lan yoksa? Yanıt vermediğine göre olası. Ama bana her yanıt vermeyen ölü müdür? Ne yani, ben burada konuşacağım ve karşımdaki susacak, susmakla da kalmayıp böyle tuhaf tuhaf bakacak, ölsün daha iyi.

Ölesin demiyorum, kızıyorum sana, senelerden beri ağzını açmadın. Hep aynı bakış, sol yanak kasını çekerek ağza gülümsemeye benzer ama gülümseme dışında her anlama gelebilecek biçime getiriş, çeneyi hafif öne çıkarış, kısık gözler, inik kaşlar.

Belki de alay etmiyorsundur, fotoğrafçı seni oyun hamuru gibi yoğurmuş, biçim vermiş, yerçekiminin gücüne hürmetten fotoğraf makinesinin başına hızlıca geçmiş ve deklanşöre basmıştır. Kim vesikalığını alıp, büyütsün diye fotoğrafçıya götürdü? Kim çerçeveletip duvara astı? Ben. Niye resmine bakıp bakıp yakınıyorum peki? Başka resmini de seçebilirdim? Başka resmini seçseydim, konuşacak mıydın? Keşke resmi daha büyütseymişim. Fotoğrafçı netliğin biraz azalacağını söyledi. Azalsa ne olurdu? Hatırladığım kadarıyla üç boyutlu biçimin de pek net değildi.

Gidecek miyiz? Bakarız. Yapacak mıyız? Düşünürüz. Ne zaman? Bakalım. Nereye? Şöyle bir çıkacağım? Plan yaptığını hiç görmedim. Belirsizliğin plan da yaptırmazdı. “Haydi”, son dakika

kararlarının sol anahtarıydı. Yangın alarmı gibi telaşa neden olurdu. Özlemişim söylene söylene, iki ayağım bir pabuçta hazırlanışımı. Çocuklardan kesin birinin "unuttum" demesini.

Çocuklar... Ne çocuğu? Yine dönüşü kaçırmışım. Dönüşleri kaçırmakta üstüme yoktur. Yol tabelalarına okuyacak kadar yaklaştığımda, iş işten geçmiş olur. Ben de bambaşka bir geçmişle karşılaşırım. İçimde anlamlandıramadığım bir sıcaklık olur hiç mi hiç tanımadığım çocuklarıma karşı. Kim bilir kimin çocukları? Çocuklar neyse ama kadın büyük sıkıntı oluyor.

Birden kendimi, bilmediğim bir yatak odasında buluyorum. "Karıma" sırtımı dönmüş yatıyorum. Yatağa, yastıklara sinmiş insan kokusunu alıyorum. Bana sokulan bedeni duyuyorum, bir el kasıklarımda dolaşıyor. Arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Odanın havasızlığı midemi bulandırıyor. Yataktan fırlıyorum, odadan çıkıyorum. Banyo nerede? Karşımda bir kapı var, içeri dalıyorum. Odada, otuzbir çeken bir çocukla karşılaşıyorum. Göz göze gelişimizden yarım saniye sonra yorganın altına saklıyor çıplak kısımlarını. Bütün kan yüzümde toplanıyor, karşımdaki şaşkın yüz de bayrak rengini alıyor. Kendimi toparlar toparlamaz odadan kaçıyorum. Zavallı çocuk, umarım çabuk atlatır.

Buna benzer rezilliklerle hep karşılaşmıyorum. Olasılığı bile ödümü patlatıyor. Dönüşleri kaçırmamak bu yüzden önemli. Kendi geçmişimden söz ederken hiç kesişmediğimiz birinin geçmişine dalmak anı karmaşasına da neden oluyor. Dönüşü kaçırmak gibi yanlış sapmak da böyle. Sonra dönmek için uğraş dur. Dönene kadar yabancı geçmişten çıkılmaz. Nedenini açıklayabileceğimi sanmıyorum, hep aile babası geçmişlerim oldu. Saptıktan sonrakilerin geçmiş olduğunu ne biliyorum? Evdeki bir gazete, elektronik aletlerin geriliği yeterli kanıt değil mi?

Arabada (araçta) Nick Cave çalıyor. Lunaparkta gondoldayım

sanki, en tepe noktasında donup kalmışım, kıçım oturduğum yerde kalkıyor, demire sıkı sıkı tutunuyorum ama yararı olmuyor, ayaklarım da yerle vedalaşıyor, ağır çekim. Başım önde yerimden tümden kopuyorum. Demire tutunmuş asılı kalıyorum. Yanımdakiler olgunlaşmış meyveler gibi teker teker düşüyorlar. Gözlerimi kapatıp bırakıyorum kendimi.

Tam zamanında yola dönüyorum. Korkuluklara biraz sürünüyorum. Hemen kenara çekmeli.

Ter içinde uyanıyorum. Karanlıktayım. Gözlerim karanlığa alışana kadar bekliyorum. El yordamıyla çamaşırlarımı değiştiriyorum. Terden ıslanmışları odanın ortasında bırakıp yine yatıyorum. En azından rüyaydı. Ya o çaresizlik içinde uyanmalar! Korku var ama neden yok.

Neden, kola kutusu… Yerde yol kenarında öylece duruyor. Bir ayak neden gereksindiyse basıveriyor gövdesine. Bağırmak istiyorum ama sadece alüminyumun yamulma sesini çıkarıyorum. Başka bir ayak bir vuruyor bana, yolun ortasına fırlıyorum. Kim? Ben! Kola kutusu muyum? Arabalar bir iki ıskalıyor, sonra bir tanesi dümdüz ediyor. Dümdüz olunca bakışlarım göğe dönüyor. Güneş tepede sinirli sinirli parlıyor. Bakışlarını bana çevirip pis pis sırıtıyor. Üstümden geçen araçlar yüzünden bakışmamız kesintiye uğruyor. Hareket edemeyişim deliye çeviriyor beni. Her tekerlek denk gelişinde daha da soluksuz kalıyorum.

Gözlerimi açıyorum. Yine karanlık. Boğulacak gibiyim, parmağımı bile oynatamıyorum. Uykudaysam uyanmak uyanıksam uyumak, hangisiyse işte, istiyorum. Sürekli kılık değiştiren döngüden çıkamıyorum. Dönüp duruyorum, dönüp duruyorum, dönüp dönüp dönüp dönüp dönüp

dönüp...

Kitap “kitap”, okur “okur”

Anlağı lapaya dönüşmüş bir kadınla konuşurken -yazmaya başlamak için başlık bulamamaktan rahatsızdı- düşünmeye başlamıştım. Başlık neden önemli olsun? Sanıyorum sıkıntısı konusuzluktu. Konu sıkıntısı çekmesi, başlık bulamamaktan daha anlamsız geliyor. Eğer çarpıcı bir yazı yazamadığını söylemek istiyorsa belki anlaşılabilir. Öyle bile olsa ölüler dünyasında kimsenin şokla kendine geleceği yok. Şokun büyüklüğü, sıklığı da önemli değil, eğer cesedi pişirmek istemiyorsanız. Uykularımızı kaçıracak sahnelere alıştık. Bu konuda tamamen duyarsız olduğumuzu söylemekte sakınca yok. Amaç herhangi bir duygusal tepki yaratmaksa, bunun için konu aramanın zamanı geçti. Acemi bir yazar bile artık bu yolu seçmiyor. Elbette büyükbaş hayvan grubuna giren okurdan söz etmiyorum. Onlar en çok satan ne ise onu seçeceklerdir. Önlerine konan ne ise ondan besleneceklerdir. Okumayı, her ne olursa olsun kutsamak anlamsız. Ucuz ve yapış yapış kitaplarla besleneni okur sayacaksak, başka türlü tanımlamamızın olanağı yoktur. Sığır-okuru besleyen yazarlar dolup taşmazlar. Yemlerini alır, hazırlar ve okurlarının önlerine korlar. Anlatmak gibi bir dertlerinin olduğunu da söyleyemeyiz. Varsa da masalları birbirine karıştıran, bunak bir masal anlatıcı nineden daha başarılı olamadıkları ortadadır. Sığ(ır)okursa beğeniden yana zengin bu sıçmaları aşkla okur, aşkla över. Hayatının hiçbir noktasına yerleştiremediği tek, en fazla iki boyutlu kahramanlarla yakınlık kurmaz. Kitabın son sayfası biter bitmez unutur o kahramanları. Geriye sadece leş gibi kokan yaprak yığınları kalır. Tek övüncü o kitabı okumuşluğudur. Tabi sonuna kadar gelebilmesi de başarıdır. Eline aldığı kitapların posasını çıkaran çoğu okur, bu sabrı gösteremez. Daha ilk sayfalardan başına geleceği sezer ve kordanmış gibi fırlatıp atar kitabı. Yoksa o pis kokuya katlanmak zorundadır. Burnunu tıkaması da çözüm değildir. Satırların arasından bok sızar, genital dokular üstüne sıçrar. Vajinalar, penis başları, oluk oluk akan sümüksüler içinde boğulmak zorunda kalır. Tek kurtuluşu, bir daha açılmamak üzere o kitabı kapatmasıdır. Eğer çöpe atmaya kıyamıyorsa, kitaplığının en kuytu, en az görülecek yerine sıkıştırır.

UYUKLAMALAR

Bi' uyutmadınız lan pipisini burktuklarım. Tabir garip gelmiştir elbet. Bundan sonra eril küfür etmemeye özen gösteriyorum. "Özen gösterme, etme." dediğinizi tahmin edebiliyorum. En azından kendime bunu ifade ediyorum. Alışkanlıklar kolay bırakılmıyor. Yavaş yavaş. Milletimiz de pek küfürbaz olduğundan, küçük dimağlar kadını aşağı gören söz kalıplarıyla yetişiyor. Kadın, yavrularımızın gözünde itibarsızlaştırılıyor. İşin ilginç yanı, değer verdiği kadınlar üzerinden küfre maruz kalmak en kabul edilemez hakaretlerdendir insan için. Hayvanların bu tarz değer yargıları yok tabi. Buna rağmen kesmeden devam ediyoruz hakaretlere. "Erkeklerin" gözünde kadın *sikilecek nesne* oluyor. Neyse efendim çok da bilgi sahibi olmadığım konuda lafı uzatmayayım. Demek istediğim, eril küfür etmemeye özen gösterelim.

Ne diyorduk sahi? Ha, uyku... Senelerce şu işe yaramaz boktan eğitim sisteminin içinde uykularımız zehir oldu. Karga bokunu yemeden ders mi olur? Tam bitti kurtulduk derken iş hayatı ile tanıştık. Boktan işlerini peşine erkencecik düştük. Karşılığında ne aldık? Babayı. Tatil günlerinde uyuyabileceğini sanıyorsun, o da olmuyor. Sevimli komşu Mücevher teyze başlıyor temizliğe. Önce gacırtı gucurtularla birlikte bam güm çekilen masa ve sandalyelerin sesi geliyor. Arkasından elektrikli süpürgenin motoru ve süpürge ucunun yarısının kapalı kalıp da diğer yarısından kuvvetlice çektiği havanın sesi... Makine susuyor televizyon başlıyor. Masa ve sandalyeler yerine çekiliyor. Tam bitti derken çocuklar giriyor devreye. Paldır küldür koşturuyorlar odadan odaya. Yani uyutmuyorlar insanı.

Bu ara bulantılarım da epey arttı. Uyku bana tümden haram.

Kendimi yorgun ve uykusuz hissediyorum. Ne yazıyorum lan ben? Bu soruyu kesin silerim. Belki silmem kalır böyle. Neyse işi bilen en doğru kararı verecektir.

Zaten kararları işi bilenlere bırakmalı efendiler. Ama bütün işi de bilenlere yıkmamalı, ucundan tutmalı. Misal veriyorum biri sarma saracaksa diğerleri sarma için gerekli malzemeleri hazır etmeli.

Çok ters zamana geldi bu fanzin. Ne uykum var ne de yazabilecek fikrim. Çoğu geceyi kalem oynatmak yerine çene çalmakla harcıyorum. Aslına bakılırsa kafayı yazmaya pek odaklayamıyorum. Günün yorgunluğu çöküyor beynime. Fani işlerle o kadar çok ilgileniyorum ki boşlukta bile dönüyorlar etrafımda. Ha bir de güneş var etrafımda dönüp duran. Evimin her odasına değiyor ışıkları. Isıtıyor dünyamızı. Sayesinde fotosentez bile yapabileceğimi düşünüyorum. Onsuz Dünya'da yaşam bile olmuyor. Güneş güzel ama Ay da bir başka güzel dememe kalmadan ve biz böyle iyiyken peşimize uydumuzu taktı. İşin çetrefilli yanı, bu bana uysa da uymasa da uydu. Dönüp duracak etrafımda.

Tanrı'ya şükür kasabanın şerifi geri döndü. İşleri yoluna koyar bize ön ayak olur. Onun sayesinde oynar kurşun uçlar. Kasaba halkı olarak destekçisi az da olsa bizim muhit onu tanır şerif olarak. Haklıya hakkını Hakkı'yla verir, haksızın hakkından Hakkı'yla gelir. Hakkı, yardımcısı. Adildir bu ikisi herkese karşı. Halkın kadısıdır. Eline imkân geçse gayet diktatörlüğünü de ilan edebilecek potansiyele sahiptir kendisi. Gerçi böyle diktatör dost başına. Yiğittir, merttir, gönlü zengin, sevecendir.

Arada sırada komşu halkların şerifleri de uğrar kasabamıza. Gelişleri büyük yankı uyandırır kafalarda. Bu şeriflerden biri hiç dur durak bilmez. Hele yanına konsensüs yapacak yöre insanlarından birini alırsa vay halinize. Sınır koymaz hiç kendi-

sine. İkram edileni geri çevirmez aynı zamanda kendi ikramlarından da geri kalmaz. Halkın huzuru için çalışmaktan kendini hiç alıkoymaz. Bir diğer şerif ise pek sevecendir. Diğer şerif gibi o da pek sınırsızdır. Görünüşüne baksak üç çocuk babası, çizgili pijama ve atletiyle mangal yapan ve aynı pijama atlet kombinasyonuyla plastik topla futbol oynan bir adam. Lakin mevzu çok başka. Herkesin yeter dediği yerde "yok mu daha" diye sorar. Tecrübe ve bilgi abidesidir ve üstelik çok çalışkandır. Onun karşısında herkes ağustos böceğidir.

Zaman bir şekilde akıp gidiyor ama kasabada daha yavaş ve sakin. Bütün hareket ve neşe içimizdeki kadarıyla var. Bakmasını bilene doğa güzel manzaralarını bir bir çıkarıyor ortaya. Uykudan uyanmak elimizde. Ben işe kentten kasabaya göç ederek başladım. Siz de bir yerlerden başlayabilirsiniz. İmkânınız varsa önce kentten kasabaya göç etmenizi tavsiye ederim ayrıca.

İyi uykular.

Ekrandan sürekli Game of Throne'un tema müziği geçiyordu. Bitiyordu, yeniden başlıyordu. Binlerce kez izlemiş olmalıyım. Onun yüzlerce katı da dinlemişimdir. Her dinlediğimde bakmıyordum videoya. Yatıyordum, uykuya dalıyordum. Müzik susmuyordu. Bitiyor, yeniden başlıyordu. Baştan, baştan… Uykunun son saniyelerinde, hangi notasına denk gelirsem geleyim, tüylerim ürperiyordu. Gün içinde müziğe karşı duyarsızlaşabiliyordum. Kafam başka yerlere gidiyor, döndüğün müzikle karşılaşıyordu. Piyanonun kaçıncı tuşuna hangi parmağın dokunduğunu ezberlemiştim. Havada hareketlerini takip ediyordum. Neredeyse birebir gidiyorduk. İyice bunaldığım zamanlar oyun kuruyordum. Kendimi kopyalayıp kanon yapıyordum. Bir dizge arkadan, sekiz ses arkadan...

Bir daha uykumu almadan yazı yetiştirmeyeceğim.

Söz vermiyorum, niyet belirtiyorum.

BAHAR TEMİZLİĞİ

Biliyorum uzun süredir ihmal ettim sizi. Gerimi devirip uyudum sanmayın bunca ay. Sizin için gezdim, dolaştım, güneşlendim... Güneş kremi de sürdüm ama onu sizin için yapmadım. Uyku diye bir konu atmışlar ortaya. Ortadan çatlattı beni. Gerçi her sayının konusunda tir tir titreyip kaçacak yer arıyorum. Bazı sayılarda olmayışım, kaçacak yer bulduğumun göstergesidir dostlar. Uyku uyku diye diye evin içinde dolaşır oldum. Kafamda ne yazacağımı düşünürken, ev ahalisi tarafından katatoni teşhisi bile kondu. Evlerden uzak, dostlardan uzak ve tabii ki siz canım okurlardan uzak olsun.

Röportaj mı yapsam acaba, dedim. Gecenin köründe bizimkilerin odasına girdim, sormaya başladım. Uyuyor musunuz? Cevap vermediler. Tam benim aradığım örnektiler ama sorularıma yanıt almam pek zordu. Annemi omuzundan sarsıp uyandırdım. Dibine kadar sokulmuş suratımı görünce, bir sıçrayıverdi. O korkunca ben de korktum. Odadan kaçtım. Annem içeride şeytan kovucu dualarını sesli sesli okumaya başlamıştı. Şeytanlar kaçarken çok gürültü çıkarmış olacaklar ki bütün ev ahalisi ayaklandı. Her uyanan durumu farklı yorumladı. Örneğin erkek kardeşim uyku sersemi, gerçi hep sersemdir o, mevlit okunduğunu sandı. Mutfağa gidip, börekleri, tatlıları aramaya koyuldu. Babam, deprem olduğunu sanmış, üçüncü katın penceresini açmış, nasıl kötürüm kalmadan aşağıya atlayacağının hesabını yapıyordu. Ninemse her birimize teker teker bakıp hangimizin öldüğünü anlamaya çalışıyordu.

Bu felaketler zincirinin nedeninin uyku olması ne kötü. Canım kimseyi suçladığım yok. Yanlış denekle başlamışım. Şu an yat-

makta olduğum yatağı, bir tımarhane yatağıyla değiştirmeyi pek arzulamadığımdan, röportaj seçeneğini bir kenara bıraktım. Evimizin ikinci bir gece şokunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Başka sayılara artık.

Kardeşim mutfağın kendisinden bile asık suratlı oluşuna içerlemiş, ağlamaklı bir suratla kaldığı yerden uykusunu sürdürmeye gitti. Ninem, kimsenin kendisinden önce gitmeye niyeti olmadığına kanaat getirince, buruk bir sevinçle yatağına döndü. Annem, babamın camdan atlamak üzere olduğunu görünce, duasını kesip kocasına bağırdı. İkisinin de tartışmaya bile takatleri olmadığı için birbirlerine homurdanmakla yetinip uykuya daldılar. Bense yatağımı tahtakuruları basmış gibi bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Uykum çok uzaklara kaçmıştı.

UYKUDAN ÖNCE

Kralın çıplak olduğunu, sadece o piç kurusu dillendirmiş olabilir. Hükümdarın yanındakiler duruma ses etmedikten sonra garip halk neylesin. Başlarını eğdikleri için kralı görmüyorlar. Bakayım diyenin başına sopa iniveriyor. Görseler ne olacak, belki pek uzaktan görüyorlardır. Bir bildiği var, der susarlar.

Bir gerçekliğin daha gözlemci tarafından bozulması sayamaz mıyız? O piç kurusu dışında herkes için olağan bir selamlamaydı ne de olsa. Sadece akıllılara görünecek elbise diken o dâhi terzilere diyecek sözüm yok. Domuzdan bolca kıl koparmışlar. Ama ortada bir üçkâğıt dönmüyordur belki. Çevresindekilerin daltaşak gezen hükümdara "çıplaksınız" dememeleri akıllıcadır. Bu da elbisenin gerçekten akıllılara göründüğünü gösterir. Kralda ise durum ne siyah ne de beyazdır, incecik bir gri alandır. Kral aynada çıplak halini görür, elbiseyi göremediğini gösteren ayna akıllı olmadığının kanıtıdır. Ama kral da ben bir

halt görmüyorum, dolana mı getirdiniz beni, dememiştir. Yani dolaylı da olsa kendisine aptal denilmesine izin vermemiştir. Hem nereden biliyoruz hükümdarın oyuna getirildiğini? Belki de oyuna katılıyordur.

Evet o piç kurusu, tüm oyunu bozan bir aptaldır. Sana ne? Çıplaksa çıplak... Çeşitli anlarda onu çıplak gören başkalarının başına gelen senin de başına gelsin ister miydin, a velet? Bu aptallardan milyonlarcası aramızda dolaştığı için bombok bir gerçekliğin içinde balık çiftliği balıkları gibi olduk.

Ne olmuş o balıklara diye sorabilirsiniz, sorunuz ki can gözüyle okuduğunuz anlaşılsın. Geçenlerde **bilimfili** isimli sitede bir haber gördüm; "balık çiftliklerinde yetiştirilen balıklar yaşamaktan vazgeçiyor" diyordu. Dehşete kapıldım. Köle yaptıklarımıza dönüşüyormuşuz da haberimiz yokmuş.

Günaydın diyenleriniz vardır belki. Güneşi görmeden yaşayıp midemize inen tavuklara günaydın. Son anda empati engelli psikopat bir türün eline düştüğü anlayan danalara günaydın.

İyi geceler

Kazayla mı dökülmüş
Yoksa bir şişe mi devirir
Bile bile üstüne her gece
Kim bilir hangi çiçek
Yağlı derisinde gezinir
Hangi canlı böyle kokar
Sevişmeden önce

Gözler çift şerit otoban
Sürme değil korkuluk
Yapmadığı orospuluk
Yılışmadığı erkek kalmaz
Sonra iyi insan oluverir
Meleklerden melek
Ağlayarak döner eve
Zil-ü zurna
Uykumun içine eder
'İyi geceler' kusar üstüme

Ç. S.

TIRNAK İÇİ "UYKU"

"...insan gördüğü şeylerin toplamı kadar uyanık,
görmediği şeylerin sonsuzluğu kadar uykuda oluyor..."
Hasan Ali Toptaş, Uykuların Doğusu

"Biz de hala çocuğuz, büyüdük sansak da
Uykudan kaçarız masalların yardımıyla."
Lewis Carroll, Aynanın İçinden

"Buna göre varlık hiç olmamıştır, bizler var değilizdir ve bu
bir rüyadır. Peki gören kimdir? Uyanıp hatırlayan tabii ki."
Gore Vidal, Yaratılış

"İnkılap bir insanın uykusunu tamamen aldıktan
sonra uyanmasıdır. İhtilal birini gece yarısı
dürterek uyandırmaktadır; insan birden bire uyanır,
çok uyanır; fazla uyanır."
Mithat Cemal Kuntay, Üç İstanbul

"Uykuya daldığı zaman ise düşlerini iskambil kağıtları,
yeşil bir masa, banknot desteleri ve fiş yığınları doldurdu."
Aleksandr Puşkin, Yüzbaşının Kızı

"...büyük bir engeldir büyümek.
Genellikle insanın başına uykusunda gelir."
Dino Buzzati, Yaşlı Ormanın Gizemi

"Çünkü dindar bir onbaşı, uykuda kendisini şeytan aldattığı için
karavanalardan birinde su ısıttırıp boy abdesti almış, bu yüzden
yemek eksik çıkmıştı. Anlaşılan onun için ibâdet hemen herkeste
olduğu gibi, Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için yapılan bir
Masonvâri âyin, belki de itiraf edilemeyen bir büyü idi."
İhsan Oktay Anar, Yedinci Gün

Süperpozisyon

at üstündeki ceketi
savur bedenini
sahnenin
arka sokaklarına

yüzün gözün boya
saçın yapma
sansürlemezlerse
görüp görülecek
en iyi oyunculuk
senin

loş dünyaların
parlayan yıldızı
yana söne
yol alan
korksa da
kaçmayan
kaybettiği kütle kadar
enerji saçan

kuralı yok
koyanı var
uyan
uymayan var
soyan var
soyunan

perde açılıp kapandıkça
değişen sahne
sen aynı sen
sıcak bir nefesle
kalbinde neşe

şimdilik hayattayız
uyur, uyanırız
biz
birbirimize
aynayız

F. A.

Ağdan geçerek dergiye ulaşabilirsiniz
"**okunacaknesne**"
diye kime sorsanız gösterirler.